

Συμβούλιο της Επικρατείας: 4586/77Τμ. Α')

Πηγή: Ε.Δ.Κ.Α. Κ' 1978, σ. 132

Περίληψη: Δεν υπάγονται εις την ασφάλισιν του Ταμείου Συντάξεως Ηθοποιών οι εργαζόμενοι εις παραστάσεις ποικιλιών, μόνον οι εργαζόμενοι εις παραστάσεις θεατρικών έργων. Οσάκις το Ταμείον αποφαίνεται μη υπαγωγήν οφείλει να περιγράφη επαρκώς το περιεχόμενον, τόπον και τρόπον της παραστάσεως, ώστε να καθίσταται εφικτός ο έλεγχος της νομιμότητας της σχετικής κρίσεως. Προς βίαιον συμβάν εξομοιούται και εκδήλωσις νόσου συνεπεία παροχής εργασίας υπό όλως εξαιρετικής περιστάσεως θεωρουμένη εργατικόν ατύχημα. Περίπτωσης θανάτου εξ εμφράγματος μυοκαρδίου κατά εορταστικήν τελετήν εν τω Σταδίω.

Απόφαση Δικαστηρίου

Πρόεδρος: κ. Γ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

Εισηγητής: κ. ΧΡ. ΓΕΡΑΡΗΣ

Δικηγόρος: κ.κ. Κωνσταντινίδης, Δρέλιας

Επειδή, κατά το άρθρο 41 παρ.3 του Καταστατικού του ως άνω Ταμείου (υπ'αριθ 14524/Σ.139/9.3.1961 Αποφ. Υπ. Εργασίας), η χήρα συνταξιούχου ή ησφαλισμένου του Ταμείου δεν δικαιούται συντάξεως, εάν ο θάνατος του συζύγου επήλθε προς της παρόδου δύο ετών από της τελέσεως του γάμου, εκτός εάν ο θάνατος οφείλεται εις βίαιον συμβάν, επελθόν κατά την εκτέλεσιν της εργασίας ή εκτός αυτής. Κατά τα ήδη δε κριθέντα, δια της ως άνω υπ'αριθ. 3216/1976 ακυρωτικής αποφάσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας, εις συμμόρφωσιν προς την οποίαν εξεδόθη η προσβαλλομένη απόφασις, ως βίαιον συμβάν νοείται και η νόσος, η προελθούσα ένεκα της εν δεδομένη περιπτώσει εκτελέσεως της ασφαλιστέας εργασίας υπό εξαιρετικής και μη κανονικής περιστάσεως, αι οποίαι υπήρξαν η κυρία αφορμή εκδηλώσεως της νόσου.

Επειδή, εξ ετέρου, εν άρθρω 3 παρ.1 του προμνησθέντος Καταστατικού, ορίζεται ότι παρά τω Ταμείω ασφαρίζονται υπχορευτικώς και αυτοδικαίως από της ημέρας ασκήσεώς ασφαλιστέας εργασίας πάντες οι εν

τω ελληνικώ θεάτρω ή κινηματογράφω κατά κύριον επάγγελμα εργαζόμενοι εις τας αυτόθι ειδικότητας, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ειδικότης του σκηνογράφου. Περαιτέρω, εν άρθρω 5 παρ.1 του Καταστατικού και υπό τον τίτλον εννοιολογικοί προσδιορισμοί, ορίζεται ότι "Ελληνικόν Θέατρον" νοείται, δια την εφαρμογήν των διατάξεων του παρόντος, η από θεατρικής σκηνης παράστασις θεατρικών έργων εις την ελληνικήν γλώσσαν, ήτοι τραγωδιών, δραμάτων, οπερεττών, επιθεωρήσεων (είτε υπό ενιαίον τίτλον και κείμενον, είτε και εκ διαφόρων σκηνών ποικίλλου περιεχομένου), κωμειδυλλίων και μουσικών έργων, ως και μελοδραμάτων και χοροδραμάτων (όπερα, μπαλέτο), ενώ, αντιθέτως, δεν συνιστούν "Ελληνικόν Θέατρον" αι παραστάσεις ποικιλιών, ήτοι τα μεμονωμένα νούμερα επιθεωρήσεων, οι ακροβάται, οι ταχυδακτυλουργοί και τα λοιπά συναφή είδη. Επίσης εις την αυτήν διάταξιν ορίζεται ότι το Ελληνικόν Θέατρον διακρίνεται εις "θέατρον πρόζας", εις "μουσικόν θέατρον" και εις "μελοδραματικόν θέατρον". Τέλος, εις την παρ. 6 του αυτού άρθρω 5 του Καταστατικού, προβλέπεται ότι ως "σκηνογράφοι" νοούνται οι σχεδιασταί και επιμεληταί των σκηνογραφιών των θεατρικών ή κινηματογραφικών έργων. Εκ του συνδυασμού των προπαρατεθεισών διατάξεων, προκύπτει ότι η κατά κύριον επάγγελμα εκτέλεσις και εν γένει η επιμέλεια σκηνογραφικών εργασιών θεατρικού έργου είναι ασφαλιστέα εις το Ταμείον, εφ' όσον το έργον αναφέρεται εις τα εν τω Καταστατικώ απαριθμούμενα διάφορα είδη του θεάτρου πρόζας, του μουσικού και του μελοδραματικού, αποκλειομένης της ασφαλίσεως της απασχολήσεως εις παραστάσεις ποικιλιών και συναφών ειδών. Επομένως, οσάκις το οικείο ασφαλιστικόν όργανον αποφαίνεται ότι η απασχόλησις δια την παρουσίαν συγκεκριμένου θεάματος δεν υπάγεται εις την ασφάλισιν του ταμείου, δέον να περιγράφη τούτο επαρκώς κατά το περιεχόμενον, τον τόπον και τον τρόπον της παραστάσεως, ώστε να καθίσταται εφικτός ο έλεγχος της νομιμότητος της σχετικής κρίσεως.

Επειδή, εν προκειμένω, η αιτούσα, σύζυγος ησφαλισμένου του ταμείου, υπό την ειδικότητα του σκηνογράφου, εξήτησε μετά τον θάνατον τούτου, επελθόντα εξ εμφράγματος του μυοκαρδίου προ της παρόδου διετίας από της τελέσεως του γάμου των, την χορήγησιν συντάξεως λόγω θανάτου, ισχυρισθείσα ότι ο θάνατος προεκλήθη συνεπεία της υπό εξαιρετικώς δυσμενείς συνθήκας παροχής της εργασίας του. Δια της προμνησθείσης

ακυρωτικής αποφάσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας ηκυρώθη ως μη προσηκόντως ητιολογημένη η απόρριψις του σχετικού αιτήματος, διότι αι σχετικά αποφάσεις του Διοικ. Συμβουλίου του Ταμείου ουδεμίαν σκέψιν παρέθετον εν αναφορά προς το είδος και την φύσιν της εργασίας του θανόντος συζύγου της αιτούσης, ως και τας συνθήκας παροχής ταύτης κατά τον χρόνον του θανάτου, ώστε ώστε να ελεχθή η ορθή εφαρμογή του νόμου, καθ' ον εξομοιούνται προς βίαιον συμβάν και η εκδήλωσις νόσου συνεπεία παροχής ασφαλιστέας εργασίας υπό όλως εξαιρετικής και δυσμενείς περιστάσεις. Μετά την ακυρωτικήν ταύτην απόφασιν, το Διοικ. Συμβούλιον του Ταμείου εξέδωκε την προσβαλλομένην απόφασιν, δια της οποίας εγένετο δεκτόν ότι ο θάνατος του συζύγου της αιτούσης επήλθε καθ' ον χρόνον ούτος απησχολείτο εις εργασίαν μη υπαγομένην εις την ασφάλισιν του Ταμείου, δεδομένου ότι η εν τω Παναθηναϊκώ Σταδίω οργανωθείσα εν έτει 1969 εορταστική εκδήλωσις δια την Πολεμικήν Αρετήν των Ελλήνων, δια την οποίαν ο αποθανών είχε αναλάβει την εκτέλεσιν των σκηνογραφιών, δεν αποτελεί "ελληνικόν θέατρον", κατά την έννοιαν του άρθρου 5 του Καταστατικού του ταμείου. Εν όψει τούτου, η προσβαλλομένη απόφασις απέρριψε και πάλιν το συνταξιοδοτικόν αίτημα της αιτούσης, επαγομένη ότι και εάν ήθελε γίνει δεκτόν το αμφισβητούμενον γεγονός ότι ο θάνατος οφείλεται εις νόσον προκληθείσαν εκ βιαιού συμβάντος, πάντως η νόσος δεν εξεδηλώθη κατά την εκτέλεσιν ασφαλιστέας εργασίας. Ούτως έχουσα η προσβαλλομένη απόφασις, στερείται επαρκούς νομίμου βάσεως, καθ' όσον αύτη περιορίζεται εις την κρίσιν ότι η προμνησθείσα εκδήλωσις του Παναθηναϊκού Σταδίου δεν συνιστά "ελληνικόν θέατρον" και επομένως η απασχόλησις του αποθανόντος εις σκηνογραφικάς εργασίας της εν λόγω εκδηλώσεως δεν υπάγεται εις την ασφάλισιν του Ταμείου, ενώ έδει, κατά τα ανωτέρω λεχθέντα, να περιγράφεται επαρκώς η συγκεκριμένη εκδήλωσις, κατά το περιεχόμενον και τον τρόπον της παρουσιάσεως, ώστε να καθίσταται εφικτός ο έλεγχος της νομιμότητος της σχετικής κρίσεως υπό του ακυρωτικού δικαστού. Περαιτέρω η προσβαλλομένη απόφασις δεν συνεμορφώθη και προς το ακυρωτικόν δεδικασμένον της προηγηθείσης αποφάσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία απήτησεν παράθεσιν πραγματικών περιστατικών, καθ' όσον αφορά τόσον το είδος της εργασίας, όσον και τας συνθήκας παροχής ταύτης κατά τον χρόνον του θανάτου του συζύγου της

αιτούσης. Όθεν, δια τους λόγους τούτους, βασίμως προβαλλομένους, δέον όπως γίνη δεκτή η υπό κρίσιν αίτησις. Αν και, κατά την γνώμην ενός μέλους του δικαστηρίου, θα ηδύνατο να υποστηριχθή ότι, καθ' α εξαγεται εκ των διατάξεων του Καταστατικού του Ταμείου και ίδια των άρθρων 4,5,9,10,12 και 32 αυτού, ως απασχόλησις εν "Ελληνικώ Θεάτρω", υπαγομένη εις την ασφάλισιν του Ταμείου, νοείται η παρεχομένη εις θεατρικήν επιχείρησιν ή εκμετάλλευσιν, ασκουμένην τουτέστι παρά θεατρικού επιχειρηματίου, όστις δύναται να είναι φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον και ο οποίος, ως συμβαίνει και προκειμένου περί των ησφαλισμένων του Ταμείου, εγγράφεται εις το παρ' αυτώ μητρώον των υποχρέων εις καταβολήν εισφορών εργοδοτών, τηρουμένου άμα και ατομικού φακέλλου αυτού. Επομένως, η εν προκειμένω απασχόλησις του συζύγου της αιτούσης, συνισταμένη κατά την προσβαλλομένην απόφασιν (ήτις στηρίζεται εν τούτω εις την σχετικήν αίτησιν της αιτούσης), εις σκηνογραφικήν εργασίαν επ' ευκαιρία της υπό της Πολιτείας εν έτει 1969 διοργανωθείσης εις τον χώρον του Παναθηναϊκού Σταδίου εορταστικής εκδηλώσεως δια την πολεμικήν αρετήν των Ελλήνων, κατ' ορθήν ερμηνείαν των ως άνω διατάξεων και ητιολογημένως εθεωρήθη ως μη υπαγομένη εις την ασφάλισιν του Ταμείου.